

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Epistolarvm [epistolarum] D. Philippi Melanchthonis Farrago

Melanchthon, Philipp

Basileae, 1565

VD16 -M3220

De modo coram Deo iustificandi

[urn:nbn:de:bsz:31-312770](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-312770)

torati ciues nolle Hispanicis copias in urbē intro-
mittere. Bene uale, die 6 Iunij.

DE MODO CORAM DEO
iustificandi.

599

Brentio. Cuidam amico. *habetur in disputatione
nota ab Osian,
dro, in articulo,
de iustificati-
one.*

Tuam epistolam longiusculam accepi, quæ fuit
luculentissima: teq; oro, ut sæpe & multis scribas.
De fide teneo, quid te exerceat. Tu adhuc heres in
Augustini imaginatione, qui eò peruenit, ut neget
rationis iusticiam: & rectè sentit. Deinde imagina-
tur, nos iustos reputari propter hanc impletionem
legis, quam efficit in nobis spiritus sanctus. Sic tu
imaginaris fide iustificari homines: quia fide acci-
piamus spiritum sanctum, ut postea iusti esse possi-
mus: uidelicet impletionem legis, quam efficit spiritus
sanctus. Hæc imaginatio collocat iusticiam in no-
stra impletionem, in nostra mundicie seu perfectio-
ne: etiam si fidem debet hæc renouatio sequi. Sed tu
reijce oculos ab ipsa renouatione ad totum, reijce
inquam ad promissionem & Christum: & sentias,
quòd propter Christū iusti, hoc est, accepti coram
Deo simus, & pacem conscientie inueniamus, &
non propter illam renouationem. Nam hæc ipsa no-
uitas non solum sufficit. Ideo sola fide sumus iusti,
non quia sit radix, ut tu scribis: sed quia apprehen-
dit Christum, propter quem sumus accepti, qualis-
f cunq;

cūque sit illa nouitas, etsi necessariò sequi debet, sed non pacificat conscientiã. Ideo nõ dilectio, quæ est impletio legis, iustificat, sed sola fides: non quia est perfectio quadam in nobis, sed quia apprehendit Christum. Iusti sumus nõ propter dilectionem, non propter legis impletionem, non propter nouitatẽ nostrã (etsi bona sunt Spiritus sancti) sed propter Christum, & hunc tamẽ fide apprehendimus.

Augustinus non satisfacit Pauli sententiæ, etsi propius accedit quàm Scholastici. Et ego cito Augustinũ, propter publicã de eo persuasionem: cùm tamen nõ satis explicet fidei iusticiam. Crede mihi, mi amice, magna & obscura controuersia est de iusticia fidei: quam ita rectẽ intelliges, si in totum remoueris oculos à lege, & imaginatione Augustini de impletione legis: & defixeris animum prorsus in gratuitam promissionẽ, ut sentias, quòd propter promissionem seu propter Christum iusti, hoc est accepti sumus, & pacem inuenimus. Hęc sententiã est uera, & illustrat gloriam Christi, & mirificẽ erigit conscientias. Ego conatus sum eam in Apologia explicare: sed ibi propter aduersariõũ calumnias non sic loqui licuit, ut nunc tecum loquor: etsi re ipsa idem dico. Sic dicis in tua epistola: Quando haberet conscientia pacem & certam spem, sic deberet sentire, quòd tum demũ iusti reputemur, cùm illa nouitas in nobis perfecta esset. Quid est hoc aliud

aliud dicere, quam ex lege, non promissione gratui
 & nos iustificari? In disputatione illa dixi, quod tri
 buere iustificationem dilectioni, sit tribuere iustifi
 cationem nostro operi. ibi intelligo opus factum a
 spiritu sancto in nobis. Fides enim iustificat, non
 quia est nouum opus spiritus sancti: sed quia appre
 hendit Christum, propter quem sumus accepti, non
 propter dona spiritus sancti in nobis. Si cogita
 bis animum reuocandum esse ab Augustini imagi
 natione, facile intelliges causam. Et spero te ex A
 pologia nostra aliquo modo adiuuari: etsi de tantis
 rebus timide loquor, quae tamen non intelliguntur
 nisi in certaminibus conscientiae. Populo omnino de
 bet proponi praedicatio legis & poenitentiae: sed in
 terim haec uera Euangelij sententia non est pretereun
 da. Quaeso igitur, ut rescribas & de hac epistola,
 & de Apologia iudicium significes, an nunc tibi sa
 tisfactum sit in hac epistola, de tua questione.

Sequitur appendix D. M. Lutheri
 ad hanc D. Philippi episto
 lam.

Et ego soleo, mi amice, ut hanc rem melius ca
 piã, sic imaginari, quasi nulla sit in corde meo qua
 litas, quae fides uel charitas uocetur: sed in locum i
 psorum pono ipsum Christum. Et dico: Haec iusti
 cia mea, id est ipse Christus, est qualitas et formalis

(ut uocant) iusticia mea, ut sic me liberem & ex-
pediam ab intuitu legis & operum: imò ab intuitu
obiekti, nimirum Christi, qui uel doctor uel dona-
tor intelligitur. Sed uolo mihi ipsum esse donum
& doctrinam per se, ut omnia in ipso habeam: si-
cut Iohannes dicit, Ego sum uia, ueritas, & uita.
Non dicit, Ego do tibi uiam, ueritatem, & uitam:
quasi extra me positus, operetur in me talia: in me
debet esse, manere, uiuere, loqui mecum. Item ad Co-
rinthios: Vt essemus iusticia Dei in illo. Non enim
id in dilectione aut donis sequentibus fit.

I, 105.

Responsio ecclie
& Academiæ
Vimborge
de cōtrouersia

DE CONVERSIONE SEV IV-
stificatione hominis coram Deo.

De controuersia Matthiæ Lauter-
ualdt, Elbingensis Prut-
teni.

Ita iudicauimus de cōtrouersia Epiriensi, ut non
defugiamus iudicia omniū piorum in omnibus Ec-
clesijs instauratis in tota Germania, Pannonia, &
Dania: & speramus Matthiam ita memorē esse be-
neuolentiæ nostræ erga ipsum, ut ne ipse quidem
queri possit, odio nos moueri in hac dijudicatione.
Si dicet nos nimium amare nostra scripta, aut hebe-
tiores esse quàm ut subtilitates suas intelligamus:
permittimus hanc nostram responsionem etiam a-
liarum Ecclesiarum iudicijs, ut antea diximus. Cer-
tè